

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπούμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐντοπίσεις ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων (ἐπιστολὴ Β'). — Ἐν-
τοπίσεις Μαραθωνίου δρόμου. — Μεγάλῃ εὐεργετικῇ ἐορτῇ ὑπὲρ τοῦ
ἀσύλου τῶν ἀνιάτων καὶ τῆς Φιλοπόχου ἀδελφότητος. — Ἡ Ναζα-
ρέτ (ἐκ τῶν τοῦ Pierre Loti). — Ὁ θρόλλος τῆς τρεμουσῆς Λεούκης.
Ἀδελλίνα Πάτη. — Ἐπιτολίς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β΄.

Χαίρετε, χαίρομεν καὶ νενικήκαμεν!

Ἐνικήσαμεν, κλή μου φίλη! Ναί! ὁ Μαραθῶνιος δρόμος
εἶναι ἰδικός μας. Ἡ κυνὸλευκος ἐχαρέτισε τὴν ἀφίξιν πρώτη
τοῦ Ἑλληνος δρομέως καὶ ὑπερθεν τοῦ Παρθενῶνος μας, ὅστις
κατὰ τὴν ὑπεράττην ταύτην τῆς δόξης τῆς συγχρόνου Ἰτα-
λάδος στιγμῆν, ἀντιπροσώπευεν ἀπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς θρόνου του
τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν δέξιν, ἐξεχύθη δέσμη χρυσῶν ἡλικῶν
ἀκτίνων, ἧτις κατηύγασεν ὡς πολυτίμον ἀκτινωτὸν τὸ μέτω-
πον τοῦ νικητοῦ.

Ναί! Ἐνικήσαμεν. Ἡ μικρὰ Ἑλλὰς ἐνίκησε τὸν Παγκόσμιον
καὶ Νέον Κόσμον. Ἡ Ἑλλὰς θριαμβεῖ, ἀναδεικνυομένη ἀξίως
τῆς περιδόξου ἀρχαίας τῆς λαμπρότητος. Νικηταὶ τοῦ Μ-
ραθωνίου, ἔχομεν τὸν τιμητικώτερον στέφανον τῶν Ἀγῶνων,
ἔχομεν τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν νικητῶν. Ὁ ἄγγελος
τῆς Μαραθωνίου νίκης τῆς ἀρχαιότητος ἀνέζησε χθὲς ἐν τῷ
προσώπῳ τοῦ σφριγηλοῦ νέου Ἀθηναίου, τοῦ νικητοῦ Σπυρί-
δωνος Λούη, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα φέρεται ἀπὸ χθὲς ἀνὰ τὰ
χεῖλη ἑκατοντάδος χιλιάδων λαοῦ μετ' ἐνθουσιῶδους εὐγνω-
μοσύνης καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας.

Πόσον σέ λυποῦμαι, διότι δὲν ἠδυνήθης καὶ σὺ νὰ μετὰ-

σχῆς τῆς γλυκεῖας προχθεσινῆς συγκινήτους καὶ τοῦ μεγαλο-
προσπεῖς θεάματος τοῦ προχθεσινῶ θριάμβου μας. Ἐκατοντά-
δες χιλιάδων ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ καρδία ἐπαλλεν ἀπὸ
κοινοῦ τοὺς αὐτοὺς ἐναγωνίους τῆς προσδοκίας παλμούς, τῶν
ὁποίων ὁ λογισμὸς καὶ ἡ σκέψις ἐφέρετο ἀδελφικώτατα πρὸς
τὸ αὐτὸ σημεῖον, τῶν ὁποίων αἱ ψυχαὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐν
τοῖς μυχαϊτάτοις αὐτῶν ἠύχοντο εὐχὴν: Τὴν νίκην! τὴν ἐν-
δοξον νίκην τοῦ Μαραθῶνος! Μία ἀνθρωποπλήμμυρα διαχυ-
θεῖσα ἀνὰ τὸ Στάδιον, ἀνὰ τὰς ὁδοὺς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ
καὶ Κηφισίας, ἀποτελουμένη ἐξ ἑκατοντάδων χιλιάδων λαοῦ,
ἧτις ἀδιακρίτως πλοῦτος καὶ κοινωνικῶν τάξεων, μίαν τὴν
στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν καρδίαν, μίαν ψυχὴν, ἓνα πάθος, μίαν
φιλοδοξίαν, ἐν ὄνειρον, ἐν ἰδανικόν: τὴν νίκην!

Καὶ ἡ νίκη ἦλθε, θέτουσα πτερὰ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὀλυμ-
πιονικοῦ μας καὶ διαχέουσα τὴν ἐνδοξον αἴγλην τῆς ἀνὰ τὸν
Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα. Ἡ νίκη ἦλθε, τονίζουσα παιᾶνας νέας
δόξης διὰ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα. Ἡ νίκη ἦλθε μυρωμένη
ἀπὸ τὰς δάφνας τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιακῶν καὶ ἀρωματί-
ζουσα μὲ τὴν ζεῖδωρον πνοὴν τῆς τὸν νικητῆν. Καὶ ὅλοι οἱ
γίγαντες τῆς ἀρχαιότητος, πρὸ τῶν ὁποίων σύμπασα ἡ ἀν-
θρωπότης ἀποκαλύπτεται μέχρι σήμερον μετ' ἐνθουσιασμοῦ,
ἐφρικίασαν ἐντὸς τῶν τάφων τῶν φρικίων χαρᾶς καὶ δευτέ-
ρας δόξης, διότι τέκνον ἰδικόν των, εἰς τὰ στέφνα τοῦ ὁποῦ
πάλλει καρδία Ἑλληνικὴ ὡς ἡ ἰδική των, εἰς τὰς φλέβας
τοῦ ὁποῦ σφύζει αἷμα ἀγνόν καὶ ἀδαλον Ἑλληνικόν, μετὰ
πάρουδον χιλιάδων ἐπῶν, ἀνεδείχθη ἀντάξιον ἐκείνων. Καὶ ὁ
ἄγγελος τοῦ Μαραθῶνος ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ
μας, ἐν ᾧ ἐπτερύγιζε χθὲς ἡ ψυχὴ του, ἀπέστειλε διὰ τῆς
ζωογόνου αὐρᾶς τοῦ ζεφύρου τὰ πρῶτα καὶ ἀγνότατα φιλή-
ματὰ πρὸς τὸν νικητῆν, πρὸς τὸν ἐνδοξον διάδοχόν του, τὸν
Σπ. Λούη, τὸν ἀπλοκὸν καὶ ἀφελῆ καὶ ἀγλὸν ἠρώα τῶν
Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Αί ἄλλαι νίκαι μας

Ἄλλὰ μήπως μόνον τὸν Μαρκθώνιον ἐνίκησαμεν! Μήπως δὲν ἀναδεικνυόμεθα νικηταὶ καθ' ὅλην τὴν γρῆμῆν, ἀφοῦ εἰς ὅσα δὲν ἤλθομεν πρῶτοι, ἤλθομεν δεῦτεροι; Θρίαμβος διὰ τὴν Ἑλλάδα! Θρίαμβος διὰ τὸν ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμόν. Εὐμεθεῖς ὅλοι καὶ ὅλοι ὄχι πλέον ἐθνουσιασμένοι, ἀλλὰ ἐξῆλλοι, μεθυσμένοι ἀπὸ χαρᾶν.

Μὴ περιμένῃς ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν οὔτε καλλιέπειαν, οὔτε τέχνην. Ἡ μεγάλη χαρὰ, ὡς ἡ μεγάλη λύπη, παρὰλυεῖ, ἐξασθενεῖ, ναρκώνει τὸ πνεῦμα, ἐκνευρίζει τὴν φαντασίαν. Ἐπειτα ἡ νίκη δὲν ἔχει ἀνάγκη φρασεολογιῶν καὶ περιγραφῶν πομπῶδων. Εἶναι ἐξ ἐλαίων τῶν μεγάλων λέξεων, αἱ ὁποῖαι μόναι ἀποτελοῦν ὀγκῶδες λεξικόν.

Λοιπὸν μόνον ἡ Ἀμερικὴ συναγωνίζεται μαζῆ μας, ἡ Ἀμερικὴ, τὴν ὁποῖαν ἡ Εὐρώπη ὅλη ἐφοβήθη καὶ ἀπέκλεισεν ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς. Καὶ ὅμως εἰς ὅσα οἱ ἰδιόκοι μας δὲν ἐνίκησαν, ἤλθον δεῦτεροι μετὰ τοὺς Ἀμερικανούς. Οἱ Εὐρωπαῖοι συνεχέστατα μετὰ μίαν δοκιμὴν ἀποσύρονται. Ἴδου τὸ γενικὸν τῶν ἀγῶνων ἐξαγόμενον. Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἔπου σοὶ γράφω, ἔχομεν ἑπτὰ Ὀλυμπιονίκας καὶ ἐξ ἐρχομένου δευτέρους. Εἶναι μέγα τοῦτο, εἶναι τεράστιον διὰ τὴν μικρὰν Ἑλλάδα, διὰ τοὺς χθεσινούς ἀθλητάς μας, διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου μόλις εἰσαχθεῖσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τέχνην τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως.

Νικῶμεν εἰς τὸν κρίκον, νικῶμεν εἰς τὴν ἀναρρίγησιν ἐπὶ κάλῳ, νικῶμεν εἰς τὴν ξιφασκίαν, νικῶμεν εἰς τὴν δι' ὄπλου σκοποβολήν, νικῶμεν εἰς τὴν ξιφασκίαν, νικῶμεν εἰς τὴν μεταξὺ διδασκάλων σπαθιστῶν σπαθιστικὴν. Νικῶμεν δηλαδὴ εἰς ὅ,τι καὶ οἱ πατέρες μας ἐνίκησαν, εἰς ὅ,τι ἀναδεικνύει ὑπερόχους μαχητάς, ὑπερόχους τοῦ ἀγῶνος ἀνδράς. Οἱ πατέρες μας δὲν ἤσκούντο οὔτε εἰς τὸ ἄλμα, οὔτε εἰς τὸν δίσκον, οὔτε εἰς τὰς ἄλλας γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ὅπως μεταδώσαν καὶ εἰς ἡμᾶς τὸν πρὸς τὰς ἀσκήσεις αὐτὰς ἐνθουσιασμόν των, ὅπως κληρονομικῶς μᾶς μεταδόθη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐπίδοσις πρὸς τὰ γυμνάσματα αὐτά. Καὶ ὅμως καὶ ἐδῶ δὲν ὑπεροῦμεν. Εἰς τὸν δίσκον, εἰς τὴν σφαιρᾶν καὶ εἰς τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ, εἰς τὴν ἄρσιν βρωῶν ἔπου οἱ Εὐρωπαῖοι ὅλοι ἠττήθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ μόνον οἱ ἰδιόκοι μας ἔμειναν μέχρι τέλους διεκδικοῦντες πρὸς τοὺς Ἀμερικανούς τὸν στέφανον. Εἰς τὸν δίσκον καὶ εἰς τὴν σφαιρᾶν, ἐν ἡριθμοῦντο αἱ ἐπιτυχίαι καὶ ἐν ἵσας φορές οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔβηλλον, βεβαίως νικηταὶ θὰ ἦσαν οἱ Ἕλληνες, κατ' αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν τῶν Ἀμερικανῶν. Τὴν σφαιρᾶν ἐγάσαμεν μετὰ διαφοράν ἀποστάσεως δέκα ἐκτοστῶν καὶ τὸν δίσκον μετὰ διαφοράν εἴκοσιν ἐκτοστῶν.

Ἄλλ' ὅ,τι οὔτε οἱ Ἀμερικανοὶ, οὔτε οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν ἔχουν, εἶναι ἡ χάρις μεθ' ἧς ἀσχοῦνται οἱ Ἕλληνες, ἡ πλαστικότης τῶν σωματικῶν των, αἱ θαυμασταὶ γρῆμαί τῆς κατατομῆς των. Ὁ κ. Παρσκειούπουλος ρίπτων τὸν δίσκον, ἀπετέλει εἰκόνα ἀρχαίου δισκοβόλου ἐκ τῶν περιωθεισῶν εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ ἀνάγλυφα. Ὁ Βερσῆς, ὁ Περσάκης καὶ οἱ ἄλλοι εἶναι τύποι γνήσιοι Ἑλληνικοί, ὁ Βερσῆς δὲ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἄρσιν τῶν βρωῶν ἀπετέλει εἰκόνα θαυμασίου κάλλους ἀρχαίου ἀθλητοῦ. Ὅλοι οἱ ξένοι τὸν ἐφωτογρά-

φησαν καὶ ὅλοι ἐνθουσιάζονται, ὅταν κερδίζουν Ἕλληνες.

Θὰ ἐπεθύμουν, φίλη μου, νὰ σοὶ δώσω σήμερον λεπτομερῆ περιγραφὴν τὰς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων καὶ τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ τὸ πράξω. Οἱ Ὀλυμπικοὶ ἀγῶνες, οἱ ξένοι συνάδελφοι, αἱ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου ἐλθούσαι εἰς Ἀθήνας συνδρομητρίαι μοι μοὶ ἀπασχολοῦν ὅλας μου τὰς στιγμὰς. Καὶ αὐτὰς τὰς ὀλίγας λέξεις ἔγραψα, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ πως. Ἐπειτα ἡ συγκίνησις ἧτις με κατέχει εἶναι τόσο μεγάλη, αἱ ἰδέαι, αἵτινες κυμαίνονται εἰς τὴν κεφαλήν μου εἶναι τόσο πολλαί, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ τὰς ταξινομήσω καὶ ἐκθέσω. Εὐρίσκειμι εἰς ψυχολογικὴν κατάστασιν πρωτοφανῆ, ἀσυνήθη, παράδοξον. Ἄλλ' εἶμαι τόσο εὐτυχής. Διὰ τὸ ἔχῃς ὅμως σὺ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητρίαι, αἱ μὴ ἀναγινώσκουσαι ἑλληνικὰς ἐφημερίδας ἰδέαν πλήρη τῆς χθεσινῆς συγκινήσεως ὅλων μας καὶ ἰδίᾳ ἡς κατὰ τὴν πορείαν τῶν δρομέων τοῦ Μαρκθῶνος, μεταφέρω ἐν συντόμῳ ἐκ τῶν στηλῶν τῆς Ἀκροπόλεως τὴν ὠραίαν περιγραφὴν τοῦ συναδέλφου κ. Δακίου, ὅστις ἠκολούθησε τοὺς δρομεῖς ποδηλατοδρομῶν ἀπὸ τοῦ Μαρκθῶνος μέχρι Ἀθηνῶν.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ἐντυπώσεις ποδηλάτου

Ἡ φύσις ἐρωτευμένη, ἡ φύσις ὀργιζοῦσα, ἡ φύσις ἐορτάζουσα τὴν ἀνοιξίν τῆς.

Ἄλλος ἦτο ὁ Μαρκθῶν τὴν χθεσινὴν πρωίαν. Εἶχε βγῆ ὁ ἥλιος ὀλόλαμπρος, ἀπῆστραπτεν, ἐφώτιζεν, ἔλουζεν ὅλον τὸν κόσμον, μὰ περισσότερον τὸν Μαρκθῶνα, τὸν ἐχαίδευε μετὰ δισεκαστομύρια ἀνοιξιάτικων ἀκτίνων, τὸν ἐθάπυε, τὸν ἐλάμπρυνεν. Οὔτε ἦτο δυνατόν, οὔτε δύναται νὰ δῆ κανεὶς μεγαλύτερον θέαμα. Μεγαλεῖον χάριτος, κολοσσὸς ὠραιότητος αὐτὴ ἡ φύσις του. Ἄνοιξις εἰς τὸν κολοσσὸν τῆς δόξης τῆς. Ποταμάκι ἐδῶ κατὰλευκο, ἀνθισμέναις βυσιναῖς, ροδοστολισμέναις, ἀπὸ τὰ ἰσόχρα μικρὰ ἄνθη τους, τοὺς ἀπείρους αὐτοὺς μικροὺς μενεξέδες τοῦ Μαρκθῶνος, ἀνακατωμένους μετὰ παπαροῦνας, μετὰ ἀγκαθάρια καὶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τοῦ ὠραίου, τοῦ ἀπείρου ὠραίου, τοῦ ἀπαρμύλλου καλοῦ, ἀπολύσατε χιλιάδας πτηνῶν, ρίξετε σποργίτια καὶ ὅ,τι ἄλλως εἶδους πτηνὰ ἢ ἐξοχὴ τοῦ Μαρκθῶνος ἐγκαταλείπει, ἀφίσταται νὰ τραγουδήσουν αὐτὰ τὰ πουλιά, νὰ ποῦν τὸν πόνον των, νὰ χαριεῖσιν τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐρώτων των πρῶι-πρῶι καὶ θὰ βεβαιωθῆτε περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ μεγαλείου. Ὁ Παπαθηλιώτης, ἱερεὺς τοῦ χωρίου, κτυπᾷ ἀπὸ πρωίας τὸ σῆμαντρον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ μικροῦ ἐκκλησιδίου τοῦ Μαρκθῶνος, ἀναγγέλλων τὴν λειτουργίαν καὶ τὸ τέλος τῆς εὐχῆς, τὴν ὁποῖαν ἔψαλεν ὑπὲρ τῶν δρομέων, οἵτινες ἐν κατανοῦντι προσῆλθον εἰς τὸν ναόν.

Ἄλλὰ παρέρχεται ἡ πρωία. Παρέρχεται καὶ ἡ ὠραία ἡμέρα μετὰ αὐτὴν καὶ σταγόνες βροχῆς πίπτουσιν.

— Ἄχ! Χριστέ μου! λέγει, σταυροκοπούμενος εἰς χωρικός, γιὰ τοὺς Ἕλληνας βρέχεις;

Ἦτο τὸ παράπονόν του αὐτό. Δὲν ἦτο ὁ καιρὸς κατάλληλος διὰ τοὺς δρομεῖς μας.

Ψιχαλίζει ἀκόμη ὅταν ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος τοὺς θέτει εἰς τὴν γρῆμῆν. Εἶνε πρῶτοντες κατὰ γρῆμῆν οἱ ἐξῆς:

Πρῶτη γοαμυῖ. 1) Δ. Δεληγιάννης, τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου, 2) Ε. Ξ. Φλάκ, τοῦ ἀθλητικοῦ Συλλόγου τῆς Βιτωρίας, Αὐστραλός, 3) Ν. Μπελόκας, τοῦ ἀθλητικοῦ ὀμίλου Ἀθηνῶν, 4) Λ. Λερμυζιώ, τοῦ Ραίσιγκ Κλούμπ τῆς Γαλλίας, γάλλος, 5) Δ. Χρηστόπουλος τῆς Γυμναστικῆς ἑταιρίας Πικρῶν.

Δευτέρα γοαμυῖ. 1) Ὁ Ζ. Κέλνερ τοῦ Γυμναστικοῦ Κλούμπ τῆς Βουδαπέστης, Οὐγγρος, 2) ὁ Χ. Βασιλάκος, τοῦ Πανελληνίου Ἀθηνῶν, 3) Α. Μπλάκ τοῦ ἀθλητικοῦ συλλόγου τῆς Βοστώνης, Ἀμερικανός, 4) ὁ Σ. Γερκακάρης τοῦ Πανελληνίου Ἀθηνῶν.

Τρίτη σειρά. 1) Ὁ Σ. Λαγουδάκης Ἕλληνας μὲν ἀλλ' ἀναγραφόμενος ὡς Γάλλος, διότι ἐδηλώθη ἀρχά, 2) ὁ Γ. Λαυρέντης, Ἀμαρυσιώτης, Ἕλληνας, 3) ὁ Ι. Βρετὸς ἐπίσης Ἕλληνας, 4) ὁ Ε. Παπασυμεῶν ἐπίσης Ἕλληνας καὶ 5) ὁ Γ. Καφρετζῆς ἐπίσης Ἕλληνας.

Τετάρτη σειρά. Αὐτὴ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τοὺς δύο τελευταίους τῶν Σ. Λούην, Ἀμαρυσιώτην καὶ τὸν Ε. Μαρούρη ἐπίσης.

Ἐκ τῶν δρομέων δὲν ἐπαρουσιάσθη ὁ κ. Γκάλλ, Γερμανός, μέλος τοῦ Βερολινίου ἀθλητικοῦ Συλλόγου «Γερμανία». Ὅστε ἐτρεξάν ἐν ὄλῳ 17, ἦτοι 12 Ἕλληνες καὶ 5 ξένοι.

Ὅρα 2 παρὰ 5 λεπτά.

Ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος, ὁ ταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἐπόπτης τῆς ὁδοῦ ὀμιλεῖ.

«Παιδιά»

»Συλλογισθῆτε τὴν πατρίδα σας, συλλογισθῆτε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἀναμένει ἔρπουσα πρὸ τοῦ ἴστοῦ τοῦ Σταδίου. Τιμῆσατέ τὴν ἐντίμως καὶ ὡς ἐμπρέπει εἰς Ἕλληνας συναγωνιζομένους. Ἀπὸ μᾶς τοὺς στρατιωτικούς ζητεῖ τὸ καίμαί μας ἢ πατρίδα, ἀπὸ σας ζητεῖ ἡ σημαία μας νὰ τὴν τιμῆσατε.

— Ζήτω ἡ πατρίδα μας! Ζήτησαν οἱ Ὀλυμπικοὶ ἀγῶνες».

— Ζήτω, ἀτελείωτα ἀκολουθοῦν ἀπὸ τοὺς χωρικούς καὶ τοὺς δρομεῖς, ὅτε πλησιάζων ὁ κ. Λαγουδάκης δρομεὺς προσφωνεῖ ἑλληνιστὶ καὶ κατόπιν γαλλιστὶ τοὺς δρομεῖς.

Εἶνε δύο ἀκριβῶς. Ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος κρατεῖ τὸ πιστόλι εἰς χεῖρας.

— Μπούμ! φοβερὸν ἀντικλεῖται ἀπὸ τοὺς θορυβώδεις βράχους καὶ ἐν σύννεφον ὑψοῦται!

Ἐφυγαν ὅλοι.

— Στὸ καλὸ!

— Στὴν εὐχὴ μας!

— Χριστὸς ἀνέστη βρε παιδιά! καιρὸς ν' ἀναστηθῶμε, λέγει εἰς γέρον δακρύων.

* *

Μακρὰ, ἀτελεύτητος, εὐθεῖα, λευκάζουσα διαγραφόμενη μέσα εἰς ἀμπελώνας ἢ ἐλαιῶνας, διενσχιζοῦσα δάση ἀτελεύτητα, μετὰ γύρω-γύρω τοπία ἀπεριγράπτου ὠραιότητος, μετὰ ἀγκαθούλαις καὶ ἀνθισμένους ἀγριοκρίνους εἰς τὰ κράσπεδα, τὰ γεμάτα ζωὴ, πρασινάδα, ἐκτείνεται ἀπ' ἀρχῆς ὁ Μαρκθῶνος δρόμος.

Κάτω ἡ θάλασσα. Κάτω πολὺ, τῆς ὁποίας ἡ βοή τῶν

κυμάτων ἀναμειγνυμένη μετὰ τοῦ βορρᾶ τοὺς ἤχους καὶ τῶν δακῶν τὸν ψίθυρον, ἀπετέλει κονσέρτον, τὸ ὁποῖον ἐννοοῦν μόνον τὰ ὄτα τῶν ἐκεῖ πλανωμένων ἀηδόνων, τῶν ψαλλῶτων τὸ μονότονον κού-κού κούκων καὶ τῶν ἵπταμένων ἐπὶ τῶν ἀνθέων μελοδονθῶν.

Καὶ οἱ δρομεῖς φεύγουν, ἐξαφνίζονται μόνον πρὸ τῶν κτημάτων τοῦ ἰδιοκτήτου σχεδὸν τοῦ Μαρκθῶνος κ. Σκουζέ φαίνονται. Ἐμπρὸς φαίνεται ὁ γάλλος Λερμυζιώ, ὅστις ἔχει ἀφήσει ὅλους τοὺς ἄλλους ὀπίσω. Δύο ἀξιωματικοὶ τὸν ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας.

Μακρὰν-ἴσως ἐν χιλιόμετρον-οἱ ἄλλοι ὅλοι. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν περιτριγυρίσει τοὺς ξένους. Ἰδίως τὸν Αὐστραλὸν καὶ τὸν Ἀμερικανόν. Αὐτοὺς θεωροῦν ἐπιπιδυνωδεστέρους. Ἄλλὰ ὁ Λερμυζιώ τρέχει. Δὲν εἶνε λίγη ἡ ταχύτης του. Ὅλον ἐν τοὺς ἀφίνει πίσω καὶ φεύγει διαρκῶς.

Ἐφυγε πλέον ἡ θάλασσα. Ἐχάθη ὀπισθεν τῶν πρώτων γιγαντικῶν πύκνων τοῦ δάσους τοῦ Πεντελικοῦ ἀρχίζει ὁ φοβερός ὁ μακρὸς ὁ ἀτελεύτητος ἀνήφορος τῆς ἀνόδου τοῦ Πεντελικοῦ τὸν ὁποῖον ἐμπαλλάξ ἀνέρχεται ὁ Λερμυζιώ.

Ἐπῆραν φόραν ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι τῶρα Ὁ Αὐστραλὸς Φλάκ, καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Μπλάκ, θαυμαστοὶ ἀθληταὶ φυσιογνωμίαι ἐκτάκτου μεγαλοπρεπειᾶς.

Στρέφει ὁ Λερμυζιώ ὀπισθεν. Βλέπει ὅτι ἀκολουθεῖται ὅτι σπεύδουν οἱ ἀντίπαλοί του καὶ ἐντείλει τὰς δυνάμεις του καὶ τρέχει ἀκαταπόνητος, ἀξιοθαύμαστος.

Ἐφυγαν ἐμπρὸς οἱ τρεῖς ξένοι. Τοὺς ἀκολουθοῦν ὁ Βασιλάκος, ὁ Ἀμαρυσιώτης Λούης, ὁ Μπελόκας καὶ ὁ Δεληγιάννης· μένουν ἄλλοι ἀκόμη μαζῆ καὶ καθυστεροῦν τινες. Μεταξὺ τῶν καθυστερούντων πλεῖστοι ξένοι.

Ὁ ἐκ τῶν δρομέων εἰς Παρισίους ἐγκατεστημένος ἱατρός κ. Λαγουδάκης εἶχε τρέξει εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα ἀπὸ Παρισίων εἰς Μπελλ-φόρ, ἀπόστασιν 500 χιλιομέτρων ἐπὶ 6 ἡμέρας καὶ ἐξ νύκτας.

Μία ψυχολογικὴ ἔρευνα τῶν αἰσθημάτων των μίξ ἐξέτασις τῶν ἐντυπώσεων των! ἤθελα νὰ ἠδυνάμην νὰ φωτογραφίσω τὰς σκέψεις των.

Ἄλλὰ ποῦ ἀφίνει τὸ φοβερὸ τοῦ τρεξίματος ταξίδι. Εἶναι ἀκόμη εὐθεῖα ἡ ὁδὸς καὶ βλέπει τις τὸν Μπλάκ νὰ ἀκολουθῆ τὸν Λερμυζιώ καὶ τὸν Ἀμερικανὸν ἀκολουθοῦντα βῆμα πρὸς βῆμα τοὺς δύο πρώτους.

Καὶ ἀπὸ πίσω τὰ λευκά, μετὰ τὰ ὀλίγα εἰς τὰς χεῖριδας κυκνᾶ τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες δρομεῖς ἐρρυθμίσαν ἤδη τὴν ταχύτητά των. Ἐπειτα τὰ εἶπαν καὶ εἰς τὸν Μαρκθῶνα. Ὁ ἀγὼν δὲν ἦτο μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸν τὸν βρίσκουν εἰς τοὺς Πανελληνίους· ἂν εἶνε τρεῖς οἱ πρῶτοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀγκαλιασμένοι θὰ καταφθάσουν μαζῆ εἰς τὸ Σταδίου.

Δὲν θέλουν τίποτε ἄλλο. Νὰ δοῦν τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ ἴστοῦ νὰ κυματίξῃ καὶ ἡ νίκη νὰ ἀνήκῃ εἰς Ἕλληνα. Τίποτε ἄλλο.

Καὶ τρέχουν ὀλιταχῶς οἱ δρομεῖς. Οὔτε ἀνήφορος, οὔτε κατήφορος τοὺς σταματᾷ.

Τὰ διασκελίζουν ὅλα, τρέχοντες χωρὶς νὰ τοὺς κάμουν καὶ τὴν ἐλαχίστην αἰσθησιν.

Εγγύ των. Ουδέποτε εφραγάσθημεν τοιαύτην άντοχήν.
 Με την αυτήν σειράν φθάνουν εις τὸ Πικέρμι. Διέρχεται πρῶτος ὁ Λερμυζιώ, μετὰ 1 χιλιόμετρον ὁ Φλάκ καὶ κατόπιν ὁ Μπλάκ. Εἶνε 3 ὥρα καὶ 5 λεπτὰ μετὰ μεσημβρίαν μετὰ τὸ ὠρολόγιμας. Εἰς μίαν ὥραν καὶ 5 λεπτὰ διετρέξαμεν 20 χιλιόμετρα.

Ὁ Λερμυζιώ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν κ. Γκοιζέλ, ἐπιβάνοντα ποδηλάτου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν βοηθῇ. Ὁ Φλάκ ἀπὸ ἕνα Ἄγγλον ποδηλάτην, τὸν γνωστὸν πλέον Κήπιγγ.

Καὶ αὐτὸς προπορεύεται, ὥπως ὅλοι οἱ ποδηλάται. Προπορεύεται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ πρέσβους τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ἐκτάκτως χαρῆς Ἀμερικανὸς, κρατῶν εἰς χεῖρας μικρότατον μακτίγιον διὰ τοὺς σκύλους. Δὲν τοῦ ἐχρησίμευσεν ἕμως, εἶχον ληρθεῖ ὅλα τὰ μέτρα διὰ τοὺς ποιμενικοὺς σκύλους.

Δὲν πέρνουν οἱ δρομεῖς τίποτε εἰς Πικέρμι.

Ἐκεῖ πλέον ἐμορφώθη ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Λερμυζιώ ἐρχεται πρῶτος. Καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀπτικῆς καταγάλανος πλέον, ἀπαστράπτων ἐκ τοῦ φωτός καλύπτει τὴν ἄπειρον, τὴν χλοάζουσαν φύσιν.

Καὶ οἱ Ἕλληνες ; Ἐπονται.

Ἀπὸ τοῦ Πικερμίου πλέον ὁ δρόμος εἶχε πληρωθῆ ἀπὸ χωρικοὺς. Ὅλοι τῶν πέριξ χωρίων εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὰ κράσπεδα τῆς ὁδοῦ Μαρθῶνος. Εἰς μίαν γηρικὴν ἐλαίαν, παρὰ τὴν μισοσκηπτικὴν ρίζαν τῆς εὐρίσκειται ἕνας τενεκεὸς μετὰ νερό, ἕνα μπουκαλάκι μετὰ κονιάκ καὶ ὀλίγα πορτοκάλια καθαρισμένα.

—Μαρὲ μίλα. Ποῖος ἐρχεται; μ' ἐρωτοῦν οἱ χωρικοί.

—Ὁ Λερμυζιώ πρῶτος, τοὺς ἀπαντῶ.

—Τί λές ; Ὁ Μαρουσιώτης ;

Τί νὰ τοὺς πῶ τώρα, δικνοοῦμαι. Καὶ ἀποφασίζω νὰ μὴ πῶ τίποτε. Αὐτοὶ ἐπερίμεναν τὸν Ἕλληνα, ἀλλὰ ἐρχεται Γάλλος.

Ἐκεῖ μακρόθεν φαίνονται, ἐρχόμενοι ὀκτακῶς μερικὰ λευκαὶ σκιαί. «Ω ! αὐτοὶ εἶνε οἱ Ἕλληνες. Ἀναθαρροῦν ὅλοι. Ὅλοι ἐλπίζουν τὴν στιγμήν ταύτην. Εἶε ἡμῶς τόσον σθεναροὶ οἱ προπορευόμενοι !

Καὶ οἱ Ἕλληνες ἔχουν εἰς τὸ μέσον τὸν Γκέλνερ, τὸν ἀγαπητὸν μας Οὐγγρον. Καὶ τρέχουν ἀδιακόπως.

Κοντὰ ἐκεῖ εἶνε τὸ Χαρθάτι. Συρίζει διαιμονίως καὶ πάλιν ἡ μεγάλη συρίκτρα τοῦ ἀτμοκινήτου ἐργοστασίου οἰνοποιίας τοῦ κ. Θεοφιλάτου. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἔχει στρωθῆ ὠρία ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς μυρτοστόλιστος ἀψὶς ἀπὸ τῆς ὁποίας διὰ σπάγγου κρέμαται εἰς δάφνινος στέφανος. Ἐκεῖ περιμένει καὶ ὁ ἰατρός κ. Ἀδελμύπουλος. Ἐκεῖ καὶ ἀναψυκτικά, ἐκεῖ ὅλα. Τὰ ἔχει ὅλα κάμει θυσιῶν ὁ διευθυντὴς τοῦ Κοινοκοπιείου ἐκεῖνου.

—Ἕλληνα ; εἶνε ἀπὸ τὰ χίλια στόματα, ἡ ἀποταθεῖσά μοι φράσις.

—Γάλλος, τοὺς ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ λακωνικῶς.

—Πῶ ! Πῶ ! Κακὸ ποῦ μᾶς ἦρε !

Εἶνε ἡ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στόματα, ἐκτοξευθεῖσα φράσις καὶ κατῆφρα ἐκλύψε ὅλων ἐκείνων τὰ πρόσωπα.

Ὁ Λερμυζιώ εἶνε περιόρμος ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ. Ἀγωνιζὸς συμπαθὴς Γάλλος ἐκ τοῦ ὑπερανθρώπου ἀγῶνος. Τὸν χειροκροτοῦν εὐγενῶς οἱ χωρικοὶ διὰ τὸν κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην θρίαμβόν του. Κόπτεται ὁ στέφανος καὶ στεφανοῦται ὁ

πρῶτος διελθὼν τὴν ἀψίδα κατὰ τὰ ὀριζήντα.

Ὁ Φλάκ ἐρχεται ὀπισθεν. Πλησιάζουν ὅλοι ὀλονέν. Βλέπει τοῦτο καὶ μειδιᾷ, ὥπως μειδιᾷ εἰς ὅλα. Ἀκολουθεῖ ὁ Ἀμερικανὸς, μὲ ἀκολουθοῦν καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ Κέλνερ ὁ Οὐγγρος. Ἴδου ἡ σειρά τινῶν.

Α. Λερμυζιώ Γάλλος.

Ε. Φλάκ Αὐστραλιανὸς

Α. Βλάκ Ἀμερικανὸς

Χ. Βασιλάκος Ἕλληνα

Σ. Λούης Ἕλληνα καὶ λοιποὶ κατόπιν.

Εἰς τὸ Χαρθάτι οἱ ξένοι ἀθληταὶ προστρέβονται καὶ ἐξακολουθοῦν πάλιν τὸν δρόμον. Ὁ κόσμος ἕμως θεωρεῖ βεβαίαν τὴν ἦταν τῶν Ἑλλήνων καὶ ὀδύρεται. Ἀλλὰ τρέχουν καὶ οἱ Ἕλληνες.

Οἱ χωρικοὶ ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῶν μίνονται, ἀλλὰ καὶ χειροκροτοῦν τὸν Λερμυζιώ εὐγενῶς.

Πλέον συμβαδίζουν μετὰ τὸν Φλάκ. Πλησιάζουν καὶ οἱ ἄλλοι. Οἱ δύο πρῶτοι εἰς τὴν Ἀγίαν Παρρασκευὴν—8 χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν—ζητοῦν ἐντριβάς. Ὁ Φλάκ τελειώνει ταχύτερον καὶ φεύγει πρῶτος. Ἐνα λεπτὸ ἔμεινε μόνον. Τὸν ἐπέρασε τὸν Λερμυζιώ. Τρέχει ἕμως καὶ αὐτός. Ὁ Ἀμερικανὸς ἕμως ἔμεινε. Καὶ ἐπιφάνονται οἱ Ἕλληνες καὶ μακρόθεν ὁ Οὐγγρος τρέχων μετὰ τὸν Μπελλόκαν.

Καὶ φαίνεται ὀπισθεν πλήρης ζωῆς ὁ Λούης. καὶ ὁ Βασιλάκος, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὸν Λούην. Αὐτοὶ εἶνε ἀκαταπόνητοι. Ἀλλὰ τί πλησιάζομεν τὰς Ἀθῆνας. Τί φοβερὸς ἀγὼν, πόσον αὐξάνει τὴν ἔννοιαν τῆς νίκης, ὅταν γνωσθῇ ὅτι ὅλοι οἱ ξένοι αὐτοί, οἱ τόσον ἐνθουσιώδεις ἠγωνίσθησαν μέχρι ἐσχάτων.

Ὁ Φλάκ πείθεται καὶ βοηθούμενος ἐπιβαίνει τῆς ἀμάξης ἐξηντημένος ἐντελῶς, ὅπου ὁ ἰατρός τὸν βοηθεῖ.

Ἐμεινε πλέον ὁ Λούης. Αὐτὸς ἐρχεται πρῶτος. Ἀκολουθεῖ ὁ Βασιλάκος τὸν ὁποῖον ἀδὲν ἐκατάπτε ἡ γῆ καὶ τοῦτον ὁ Μπελλόκας μετὰ τὸν κ. Γκέλνερ. Οἱ ἄλλοι ὀπισθεν φαίνονται ἀλλὰ δὲν διακρίνονται αἱ φυσιογνωμίαι των.

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων» καὶ τῆς «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν»

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου, ὅταν Ἀπριλίου, γίνεται ἔκταξις τῆς φιλανθρωπικῆς ἐορτῆς, ἣν τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων ἀπὸ κοινῆ μετὰ τοῦ συμβουλίου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν διοργανοῦει ἐν τῇ στοργῇ γύλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ζαππείου Μεγάρου.

Ἡ εἴσοδος, διὰ τε τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν, καθ' ἕνα θέλει ἐξακολουθήσει ἡ ἐορτὴ, ὠρίσθη εἰς ἑρ. μίαν δι' ἕκαστον ἄτομον καὶ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου, οἵτινες κερδαίνουνσι πάντες, ὠρίσθησαν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἕκαστος. Οὕτω ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ὑπάρχει ἐλπίς νὰ κερδήσῃ τις πράγματα μεγάλης ἀξίας, ἀφεύκτως ἕμως τὸ κερδιστίον θὰ εἶνε πάντοτε τιμῆς ἀνωτέρας τῆς δραχμῆς. Πάντα τὰ εἶδη τοῦ κυλικείου θὰ τιμῶνται ἐπίσης δραχμῆς, εἰς τρόπον ὥστε καὶ νὰ θέλῃ νὰ δαπανῆσῃ τις περισσότερον, θὰ ἀδυνατῇ νὰ τὸ πράξῃ.

Οὕτω μετὰ τὴν βεβαιότητα κέρδους θὰ προσέλθωσιν, ἐλπίζομεν, ὅλαί αἱ τάξεις τῆς πρωτευούσης ὡς καὶ οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ παρεπιδημοῦντες ἐδῶ ξένοι, ἵνα καὶ διέλθωσιν ὥρας τερπνὰς καὶ εὐχαρίστους, καὶ θαυμάσωσι τὰς εὐγενεῖς δεσποινίδας καὶ κυρίας τῆς πόλεως μας, τὰς ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπικῆς ἐκθύμως ἐργαζομένας, καὶ συντελέσωσιν, ὅπερ καὶ κυριώτατον εἰς ἀνακούφισιν τῶσων ἀποκλήρων τῆς τύχης.

Ὁ σκοπὸς εἶναι εὐγενὴς καὶ ἱερός καὶ ἡ ψυχολογικὴ στιγμή τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὑφ' οὗ κατέχεται ὁ Ἕλληνισμὸς ὅλος εἶναι πρόσφορος, ὥπως καὶ ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν εὐχαρίστως συνεισφέρῃ τις τὸν ὀβολόν του.

Ὅπως ἐξερχόμεθα νικηταὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς δόξης, ἦν μᾶς ἐκληροδόθησαν οἱ μεγάλοι πρόγονοί μας, οὕτω μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ νικῶμεν καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν πασχόντων καὶ δυστυχῶν, ὃν μᾶς ἐπιβάλλει ὁ μέγας τῆς ἀνθρωπότητος σωτὴρ Ἰησοῦς. Εἰς τὸ Στάδιον τῆς Ὀλυμπιακῆς νίκης κατήλθον οἱ ἄνδρες μας καὶ ἐνίκησαν. Εἰς τὸ Στάδιον τῆς φιλανθρωπικῆς ἐπιτρέπου μόνον εἰς ἡμᾶς νὰ κατερχώμεθα, καὶ ἐκεῖ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ νικῶμεν πάντοτε.

Εἰς τὰς φίλας ἀναγνωστρίας μας, αἵτινες οὐδέποτε μᾶς ἀπεποιθήσαν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθυνόμεθα καὶ πάλιν.

Ὅ,τι δῆποτε μᾶς στείλουν, θὰ τὸ δεχθῶμεν μετ' εὐγνωμοσύνης μέχρι τῆς προσεχοῦς Παρρασκευῆς. Μικρὰ ἀντικείμενα. Διότι ἔχομεν ἀνάγκην ἀριθμοῦ μεγάλου ἐκάστη ἐκ τῶν Κυριῶν τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ΝΑΖΑΡΕΤ

Β'.

Εἰσῆλθομεν εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Ὅποιαν ἀπαγοῆτευσιν ἠσθάνθημεν εὐρόντες πόλιν ἡμινατολικὴν, πρὸ ἐτῶν μόλις ἀνακκινισθεῖσαν, τῆς ὁποίας αἱ μοναὶ καὶ αἱ Ἐκκλησίαι κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦσαν διατηροῦσι τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν ρυθμόν. Εἰσῆλθομεν διὰ πλατείας ὁδοῦ, διχωριζούσης τὴν συνοικίαν τῶν Λατίνων τῆς τῶν Ὀθωμῶν ἐπὶ τῶν τοίχων οἰκίσκων τινῶν μετὰ ἀλεξίτερμα κυκλῶν ἢ πράσινα, ἀναγιγνώσκοντι ἐπιγραφὰς ξενοδοχείων. Καρκαθῆνιον ὀλόκληρον ἴσταται πρὸ αὐτῶν. Τὸ ἕμμεν ἡμῶν ἐλκύεται ὑπὸ τῶν ὀχημάτων καὶ ἱπποσκευῶν τῶν περιηγητῶν, ἐλθόντων διὰ τῆς μόνης δικτατῆς ὁποσοῦν ὁδοῦ, τῆς ἐνούσης τὴν Ναζαρέτ μετὰ τῆς Καζάφας.

Ἄλλως τε, ἐλάχιστα πράγματα παρέμειναν ἐκ τοῦ ἀλλοτε χωρίου τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνου τοσοῦτον περιφρονημένου. Τὸ ὄνομά του παραμένει, ὑπὸ τῶν Ἀράβων θεωρούμενον μίτρον πάσης ταπεινώσεως, δι' ἧς κοσμοῦν τοὺς Χριστιανοὺς Ναζαρινούς ! Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πολλάκις ἐν Μουγγρέθ μετὰ ἀπεκάλεσιν οὕτω καὶ μετὰ πόσης ὑπεροφίας.

Μετὰ τὸν Χριστόν, ἡ Ναζαρέτ παρέμεινε ἀφανὴς μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου, καθ' ἣν εἶδε τὸς πρῶτος Χριστιανικὰς εἰς αὐτὴν ἐκδρομὰς, καὶ τὰς πρῶτας ἐκκλησίας. Βραδύτερον κατὰ τὰς μακρὰς τῶν Σταυροφοριῶν βασιάνους, ἐδέχθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸν Ταγκρέδον, τὸν Σαλαδῖνον καὶ τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον. Κατὰστραφεῖσα δὲ μετὰ τὴν πτώ-

σιν τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Φράγκων, ἔμεινε ἐρείπια, μέχρις οὗ εἰς εὐνοικωτέραν ἐποχὴν οἱ Μωαμεθανοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐπικνέλωσι καὶ ἀνεγείρωσι τὰ καταστραφέντα αὐτῶν ἱερά.

Ἦδη κατοικεῖται ὑπὸ ὀκτὼ ἕως δέκα χιλιάδων ψυχῶν, ὧν τὰ δύο τρίτα ἀνήκουσιν εἰς τὰ διάφορα Χριστιανικὰ δόγματα. Εἰς τοὺς Ἰουδαίους, διὰ τὸ προπατορικὸν αὐτῶν ἀμάρτημα, ἀπαγορεύεται νὰ κατοικῶσι τὴν Ναζαρέτ.

Διερχόμενοι τῆς Φραγκισκανῆς ἐκκλησίας, εἰσερχόμεθα εἰς αὐτὴν, ἀκαλαίσθητως μεγεθυθεῖσαν καὶ ἀνασκευασθεῖσαν ἐπὶ τοῦ χώρου τοῦ πρώτου ναοῦ. Ὅπισθεν τοῦ βωμοῦ, σκοτεινὰ μικρὰ ὑπόγεια, παρόμοια πρὸς τάφου δώματα, ἐπισκέπτονται ὡς ἱερά ἀπὸ αἰῶνων, διότι ἐχρησίμευσαν ὡς οἴκημα εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν Μαρίαν. Ἄλλου, ἐν τῇ Μουσουλμανικῇ συνοικίᾳ, λείπουν τεῖχος ὑπὸ παρακλήσιόν τι ὡς ἐρείπιον τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἰωσήφ.

Πάντα ταῦτα, ὅσον ἱστορικὸν παρελθόντος καὶ ἂν εἶναι, εἶναι τοσοῦτον παραμορφωμένα, ὥστε οὐδὲν ἀναμνησκούν, οὐδένα ἐμπνέουν. Ὑπάρχουσιν ἔτι πολλοὶ τόποι, ἀποδεικνύμενοι εἰς τὸ πλῆθος ὡς λείψανα ἀναμνησθητῶν παραδόσεων, ἀλλ' ἀπομακρυνόμεθα αὐτῶν, ἵνα πλησιάσωμεν ταχύτερον εἰς τὸς ἐρήμους ὄχθας τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, ἣν ὁ Χριστὸς ἐθεώρει θετὴν αὐτοῦ πατρίδα, ἔνθεμον καὶ μυστηριώδη κοιτίδα τῆς Χριστιανικῆς ἐποποιίας. . . .

Ἡ μακρὰ καὶ κοινορτώδης στενὴ ὁδὸς, ἣν ἠκολουθοῦμεν, μετὰ τοὺς σταθμούς μας αὐτοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας, βρῖθει ἐργαστηρίων, ἱπποσκευῶν ποικιλοχρῶν, κατεσκευασμένων συμφῶνως τῇ Ἀνατολικῇ καλαισθησίᾳ. Ἄνωθεν δὲ τῶν χαμηλῶν τοίχων τῶν κήπων φαίνονται ροαί, συκαί, φοίνικες περιελισσόμενοι ὑπὸ ἀναρριχωμένων ἀμπέλων. Οὐδεμίαν ὁδὸς εἶναι θολωτὴ καὶ σκοτεινὴ, οὐδὲν κηλιδωτὸν ἐπὶ τῶν παραθύρων, ὡς εἰς τὰς ἀρχαίας τοῦ Ἰσλαμισμοῦ πόλεις. Οἱ σπάνιοι διαισθῆται, ἐνδεδυμένοι διὰ ποδήρων χιτῶνων καὶ φέροντες φέσιον ἐρυθρὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχουσιν ὠρία καὶ φυτιογνωμίαν, καὶ ὕψος πρῶτον καὶ γλυκύ. Ἀεναῶς δὲ τὸ μειδίημα ἐπανθεῖ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν. Ἐν συνόλῳ ἡ Ναζαρέτ, μ' ὅλον τὸ σύνθημα τῶν μικρῶν αὐτῆς μνημείων καὶ τῶν στενῶν ὁδῶν, ἔχει τὸ ὕψος ἐλκυστικὸν καὶ συμπαθές, ὅπερ ἐπικρατοῦει ἀπὸ τοῦ σαβαροῦ θελητήρου τῶν Μουσουλμανικῶν πόλεων.

Τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἐγκατέστημεν, κεῖται ἄνωθεν τῆς Ἑλληνικῆς συνοικίας πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Τιβεριάδος καὶ ἐν μέσῳ περιτειχισμένων κήπων, ἐν οἷς θάλλουσι κρῖνοι καὶ ἐπὶ ἐδάφους ξηροῦ γρανιτώδους, λίαν προσφόρου εἰς τοὺς νομάδας πρὸς ἐγκατάστασιν. Πρὸ ἡμῶν εἰρηνικοὶ οἰκίσκοι, ἀειθαλεῖς κήποι, μοναί, καὶ κυπάρισσοι. Περὶ ἡμᾶς, μακρὰν, ἐκτυλίσσονται τὰ ἠνωμένα ὄρη, ἕμοια πρὸς ἄλλα ὑπὸ τὸν ἄνθινον αὐτῶν μακρυῶν.

Μαγικὴ ἡ ἐσπέρα περιβάλλει ἡμᾶς. Τὸ λυκόφως ἀρχίζει δικυγὲς καὶ ἀμφίβολον, ἐπαφῆρον ἀθήκτους καὶ ἀναλλοιώτους τὰς μεγάλας τῆς γῆς γραμμὰς. Ἡ παροῦσα στιγμή καὶ οἱ ἀλλεπάλληλοι αἰῶνες, φαίνονται μετ' ὀλίγον συγχέομενοι καὶ οὕτω ἀντιλαμβάνομεθα τὰ πάντα ἐνταῦθα ἀθάνατα, οὕτως εἰπεῖν, ὡς τὰ ὄρη, τοὺς βράχους, τοὺς λίθους τῶν ἀρχαίων ναῶν, τὰ στρώματα τῶν φυτῶν, τὰ ἀκαταπαύστως ἀνανεούμενα. Καὶ ἐν τῇ συγχύσει αὐτῇ τῶν ἡλικιῶν ἐπέρχεται ἡ

έποχή της μεγάλης ανανήσεως, επιβάλλουσα και υπερτεροῦσα τῶν λοιπῶν. Ὁ Χριστὸς βαθμικῶς ἀναφαίνεται ὡς ἄλλοτε ἐν μέσῳ τῶν κειριῶν ἀνθυλλίων και τῶν ροδίνων λίνων τῶν ἀγρῶν· ἐκ νέου καθορίζεται ἀνθρωπίνως ἐν τῷ ἐταστικῷ ἤ δῶν πνεύματι.

Συνεχῶς, κατὰ τοὺς νυκτερινούς ρεμβασμούς του, θά ἐπεσκέφθη τὰ παισιουσινκ τὸ μεμονωμένον χωρίον του ἵψη ταῦτα, θάπεθαύμασε τοὺς ἰδίους ὀρίζοντας, θά περιέφερον ἐπὶ μακρὸν τὸ ὄμμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πανοράματος. Τὰ ἡγάπησεν; Εἶχεν ἀρὰ γε θέσιν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν γενέτειραν, ἐν τῇ ὑπὸ τόσον ὑψηλῶν ἐνοϊῶν πεπληρωμένη ψυχῇ του.

Πρὸς τὴν Ναζαρέτ της ἐποχῆς αὐτοῦ, τὴν σκληρῶς φερθεῖσαν πρὸς αὐτόν, τὴν διώξασαν αὐτόν, διότι ἀκριβῶς ἐξ αὐτῆς κατήγετο, ἦτο δυνάτων ν' ἀφωσιωθῇ· ἴσως δὲ πρὸς τὰ ὄρη ταῦτα, τὰς μελαγχολικὰς αὐτὰς ἐκτάσεις, τὰς καλυπτομένας ὑπὸ χλόης και λίνων... ἡσθάνθη τι.

Ἄλλως τε τὸ μυστήριον τῶν ἀνθρωπίνων τοῦ Χριστοῦ αἰσθημάτων μένει δι' ἡμᾶς τεθαμμῆνον ὑπὸ βαθεῖαν τέφραν. Πάντας ἡμᾶς περιέβαλε διὰ της ἀπειροῦ ἀγάπης του και διὰ τοῦ ἀτελεστέτου οἴκτου του, ἀδυνατοῦμεν δὲ νὰ καταμερίσωμεν τὴν στοργὴν του, ὡς πράττομεν, ἐπὶ τῶν θνητῶν ὄντων και ἐπὶ τῶν πραγμάτων.

Οἱ συγγενεῖς του, οἵτινες εἶναι ἀληθῶς και οἱ ἀδελφοὶ του, παρεγνώρισαν αὐτόν κατ' ἀρχὰς, ὡς συνήθως συμβαίνει, και δὲν ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ, εἰμὴ μετὰ τὴν λατρεῖαν τῶν ξένων πληθυσμῶν. Ἄλλ' ἡ φιλία, οἶκν και οἱ ἀπλούστεροι ἐξ ἡμῶν ἐνοοοῦσιν, ἦτο αὐτῶ οἰκεία, καθόσον ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται ἡ φράσις: «Ὁ μαθητής, ὃν ὁ Ἰησοῦς ἠγάπα...»

Γνωρίζομεν πρὸς τοῦτοις ὅτι ἐπεζήτει τὴν γαλήνην της ἐξοχῆς, ὅτι συνήγετο και ἀνεπαύετο ὑπὸ τὸν τόπον της προσευχῆς ἐπὶ τῶν μεμονωμένων κορυφῶν τῶν λόφων και βουνῶν. Διὰ τὴν λοιπὸν νὰ μὴ εἶχε και ἐδῶ ὄνειροπώλησεις;

Αὐτό, ὁ δικηλέπων πέραν της γηίνου δικρακίας της διαδοχῆς και της ἀφθίτου δόξης, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἡσθάνετο τὴν ἰδικὴν μας μελαγχολίαν· και τὴν ἀσθενικὴν ἀγάπην πρὸς τὴν γενέτειραν και πρὸς τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐπὶ μακρὸν κατωκίσαμεν, διότι ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι ἀπλῶς εἰς τύπος αἰσθηματος πρὸς τὸ ἐφῆμερον ἡμῶν, συνέχεια της ἀπελπισίας ἐν ἣ ῥίπτει ἡμᾶς ὁ νόμος της τῶσον ταχειὰς ἡμῶν διαβάσεως και τελευτῆς. Ἄλλὰ τίς οἶδεν; ... Εἰς Γεθησημανῆ, ἐπὶ τοῦ Γολγοθα, ἐν τῇ ὄρᾳ τοῦ τρομού, καθ' ἣν πᾶν τὸ ἐν αὐτῷ ἀνθρώπινον ἠγωνία, ἴσως ἐπανείδεν, ἐν τῷ ὑστάτῳ αὐτοῦ ρεμβασμῷ, — ὡς και ὁ ἐλάχιστος ἐξ ἡμῶν θά ἐπραττε—τὰ οἰκεία τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ταῦτα ὄρη, τὸν θλιβερόν χόρτινον ἐκεῖνον κόλπον, κατὰ τὴν ἀρχὴν της πεδιάδος της Ἑσδρελῶνος, τὰς ὑψηλὰς και ἠρέμους ἐκείνας βουκάς, ἐξ ὧν ἀντήκει κατὰ πᾶσαν ἐσπέρην, ἄλλοτε ὡς και σήμερα, ἡ πρόσκλησις τῶν αἰγῶν διὰ τῶν αὐτῶν τῶν ποιμένων· τέλος ὅλα ὅσα νῦν ἀποθυμᾶζομεν και ἔτι μάλλον ζοφούμενα και εἰς ἀπλᾶς σκιὰς νῦν μεταβαλλόμενα ὑπὸ τὸν νυκτερινὸν πέπλον, τὸν ὅσοον οὐδέποτε ὑπελόγησεν ἡ ἡλικία, ὀμοιοτύπως ὡς θά ἦσαν και πρὸ δισχιλίων ἐτών.

Ο ΘΥΓΑΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΕΜΟΥΣΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

Θέλετε νὰ μάθητε δικτὴ ἡ λευκὴ τρέμει, και ὅτε, ἐν πνιγηρῷ ἀκόμη θέρει, οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου φυσᾷ και τᾶλλα πυκνόφυλλα τοῦ δάσους δένδρα ἀκίνητουσιν; Ἀκούσατε.

Κατὰ τὴν ἀπαισίαν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἐκρέματο και ὁ ἥλιος εἶχε περιβληθῆ πένθιμον σκέπην, γενικὴ φοικίσις κατελάμβανε πᾶσαν τὴν ζῶσαν φύσιν· ὁ δὲ ἄνθρωπος, κατὰπληκτος και ἀκίνητος ἐπὶ τῷ ἀνηκούστῳ θεάματι, μὲ περίτρομον ψυχὴν ἀνέμενε τὸ πέρασ τοῦ ἀσυνήθους δράματος, ὕπερ οὐδέποτε εἶχεν ἴδει. Τὰ ζῶα τοῦ δάσους ἐκούπτοντο, μὴ τολμῶντα νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν ἀσφαλῶν αὐτῶν κρησφυγέτων. Οὐδεὶς τέττιξ ἐτερέτιζεν, οὐδεμία ἐβόμβει μυτκα, οὐδὲν πτηνὸν ἐκελάθει. Τὸ πᾶν διετέλει ἀφωων πνιγηρὸν και ἐν πενθίμῳ καταστάσει. Μόνον τὰ ἄνθη, οἱ θάμνοι, τὰ δένδρα, ἐψιθύριζον ἔτι ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῖς διαλέκτῳ, ἐξιστοροῦντα ἴσως τὸ μεγαλεῖον της ὑψηλῆς και ἀγίας ἐκείνης στιγμῆς. Αἱ ὑψηλαὶ κέδροι τοῦ Λιβάνου ὑπετονθόριζον ὑποκώφως φοικώδη ἦχον, ἀνερχόμενον ὑψηλὰ εἰς τὸν αἰθέρα, και ὑπομέλαινα κρηπίς, τῇ νυκτὶ παρακλήσις, περιέβαλε τὸ ἄλλος.

Τὸ πᾶν τετέλεστο! ἐστέναξεν ἡ Ἰτέα της Βαθυλῶνος και βαθέως πρὸς τὰ κάτω ἐκρέματο ἐν τῷ Εὐφράτῃ οἱ πενθοῦντες αὐτῆς κλάδοι.

Ὁ διερχόμενος διὰ της ἀμπέλου του τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀμπελοῦργὸς εἶδε τοὺς θαλεροὺς βλαστοὺς της ἀναδεδρόδος, πενθίμως κατανεύοντας, ὡσεὶ ἐθρήνον και οὔτοι διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπινου γένους δημιουργηθείσας τῷ Θεανθρώπῳ βασιάνους, ἐν δὲ τῷ Γολγοθα γλυκεῖα ἀνωποῦτο ὀσμὴ. ἦν ἐξέπεμπεν ἐν τῷ σόφει τὸ ἴον, ἵνα δροσίση ὀλίγον τὸν πάσχοντα υἱὸν τοῦ Θεοῦ, και ὁ χλοερὸς της Ἰριδος θάμνος ἔλεγε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του κυπάρισσον. «Θέλω νὰ πενήθω ἐσχαί». «Και ἐγώ, προσέθηκεν ἡ κυπάρισσος θέλω ἐφεξῆς νὰ ζῶ ἐπὶ τῶν τάφων εἰς ἀνάμνησιν της στιγμῆς ταύτης».

Ἐλαφρὰ αὖρα ἐπνευσε τότε ἐν τῷ πνιγηρῷ λυκόφωτι. Ἦτο ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου, μεταβαίνων πρὸς τὸν Ἑσταρωμένον, και μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ἡ φωνὴ «Θεέ μου! Θεέ μου! δικτὴ μὲ ἐγκατέλιπες;» Καὶ ἔτρεμον ὄλοι οἱ κλάδοι, ὅλα τὰ φύλλα, και πάντα τὰ ἄνθη.

Πλὴν μόνῃ ἡ λευκὴ, τὸ ὑπερήφανον, ὑψηλὸν, και ψυχρὸν δένδρον ἴστατο ἀκίνητος και ἀπαθὴς ἐπὶ τοῦ Γολγοθα. «Τί μας ἐνδιφέρει τὸ πάθος σου; εἶπεν· ἡμεῖς δένδρα, ἄνθη, και φύλλα, δὲν ἔχομεν ἀμαρτήσαι, εἴμεσθα ἀμόλυντα». Ἄλλ' ὁ Ἄσταρῶθ, ὁ τοῦ θανάτου ἄγγελος, ἔλαβε τότε τὴν μέλαιναν κύλινα μὲ τὸ αἶμα τοῦ λυτρώτου πεπληρωμένην, και ἔγυσε τοῦτο εἰς τὰς ρίζας της ἀσεβοῦς. Ἀθωρεῖ τὸ ἀτυχετὸ δένδρον ἐροίγησε και τὰ φύλλα αὐτοῦ ἐμαράνθησαν, και οὐδέποτε πλέον ἔκοτε ἐπανῆλθεν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ τὸ ζωηρὸν πράσινον χρώμα και ἡ εὐτυχία· και ὅταν ἀκόμη τὸ πᾶν ἀκίνητῃ, ὄλθιᾷ και ἀναπαύεται, ἡ λευκὴ ἀνατριχίᾳ και τρέμει και διὰ τοῦτο μέχρι σημερον ἔτι καλεῖται «ἡ τρέμουσα Λεύκη».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἄννα Σερούου

Η ΑΔΕΛΙΝΑ ΠΑΤΤΗ

ΕΙΣ ΜΟΝΤΕ - ΚΑΡΛΟ (ΜΟΝΑΚΟ)

Εἶμαι εὐτυχῆς ὁσάκις ἐπαναβλέπω τὴν μικρὴν ταύτην της γῆς γωνίαν, τὴν τόσον προνομιούχον. Τὸ μὲν, διότι βασιλεύει ἐνταῦθα διηνεκέσ ἔαρ, τὸ δὲ, διότι εὐρίσκει τις μονήρεις ἀτραπούς, ἐν αἷς περιπλανᾶται ἀνέτως, ἐν μέσῳ κἀκτων και ροδοδραφῶν. Ὅταν δὲ εἶναι τις κάτοχος και πνεύματος παρκτηρητικῷ ζητεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ ἔθμα, και ἐρευνησῇ τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα, αἰσθάνεται ὅτι ἐνταῦθα εὐρίσκειται ἐν μέσῳ εἰδικῷ κέντρῳ, ἀνακμινῆσκοντος τὰς εἰκόνας τοῦ Stendhal εἰς τὴν ἡγουμένην της Πάτρως.

Τὸ μικροσκοπικὸν τοῦτο πριγκηπάτον, ἕπερ ἀριθμεῖ μόνον εἴκοσι και πέντε μέτρων περιπέρειαν, ὑπερ φιλοξενεῖ κατὰ τὸν χειμῶνα τὰς μεγακλειτέρως περυσίνας τοῦ κόσμου και τρέφεται ἐξ αὐτῶν, ἔχει μονάρχην, κυβέρνησιν, στρατόν, ναυτικὸν, διοίκησιν και οἰκονομολογικὴν ἀυστοκρατίαν. Βουλήσ δὲ μόνον στερεῖται, ὕπως ὀμοιάζῃ καθ' ἕλα πρὸς τὰ λοιπα πεπολιτισμένα κράτη. Ἄλλ' ἐάν αἱ πολιτικὰ δικαμάχαι εἰσὶν αὐτῷ ἄγνωστοι, μωκῶνται οὐχ ἦττον ἐν τῷ μικροκόσμῳ τούτῳ ἀνθρώπινα πάθη, ζωογονούμενα και ὀξυνομένα ὑπὸ της σμικρότητος τοῦ πλαισίου, ἀλλὰ δικηέοντα περὶ αὐτὰ ὀξεῖάν τινα ὀσμήν ὑπεκκαύσεως.

Ἐνταῦθα ἐπανεύρομεν τὴν διάσημον αἰοιδὸν Ἄδελίναν Πάττην. Διατρέχουσα ἤδη τὸ ἐξηκοστὸν της ἡλικίας της ἔτος ἡ Πάττη, διετήρησε τὴν εὐκνησίαν τοῦ σώματος της, τὴν μαγεῖαν τοῦ βλέμματος και σχετικῶς τὴν δροσερότητα της φωνῆς της. Ὅποια θαυμασία ὑπαρξίς ἡ της Πάττη! Ἀναγινώσκων τις τὸν βίον αὐτῆς νομίζει ὅτι εἶναι ὄνειρον, ὅτι μάγισσά τις ὀδήγησεν αὐτὴν ἀπὸ της χειρὸς ἐν τῇ ὁδῷ της δόξης και τοῦ πλοῦτου.

Ἡ Πάττη ἐγεννήθη ἐπὶ τῶν σανίδων της σκηνῆς. Ἡ μὴ-

LEON TINSEAU

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ἴνα δικαιώσωμεν δὲ τὴν μητέρα Σωδαλ, προσθέτομεν ὅτι οὐδὲν εἶχεν ἐκ τοῦ τύπου τῶν συνηθῶν μητέρων τῶν αἰοιδῶν. Συγκατεθετο μὲν, και μετ' ἐμπιστοσύνης, ὅπως ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ψάλλῃ ἀπὸ της σκηνῆς, της σκηνῆς μάλιστα της «Μεγάλης Ὀπερας,» ἀλλ' ἦτο πάντα ἀδιάφορος πρὸς τὰ αἰῶνια θεατρικὰ ζητήματα, της ὑπὸ τοῦ θατάρχου προσηφίσεως τῶν αἰοιδῶν, τῶν αἰσθητικῶν ὑποχρεώσεών των, της διανομῆς τῶν ρόλων, της ἐπιτυχίας της πρώτης παραστάσεως, και ἄλλων ἔτι σκοτεινοτέρων θεμάτων, ἄτινα ἐπλήρουν τὰς κεφαλάς τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου. Ἐκείνη μόνον σκοποῦν ἐν τῷ βίῳ εἶχε, τὴν ἀποκατάστασιν της θυγατρὸς της, και μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἄλλο εἶχε κάμει, ἠὰ ἐπιδοκίμῃ οὐζυγόν τινα, πρωτίστως μὲν δι' ἑαυτὴν, εἶτα δὲ διὰ τὴν θυγατέρα της. Ἄλλ' εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα δὲν ἐπέτυχανεν, ἄγνωστον δὲ ἂν και εἰς τὸ δεύτερον ἦθελε δρῆσαι δάφναςίνης.

Καταγωγῆς Ρουμανικῆς, και εἰς πτωχὴν ἀλλ' ἔντιμον ἀνήκουσα οἰκογένειαν, ἐθεωρεῖτο, ἐν ἡλικίᾳ δέκα ὀκτῶ ἐτών, ὡς ἡ καλλονὴ της χώρας. Εἶχεν ὀρααῖους ὀφθαλμούς. Ἄλλ' ἐκτὸς σπανίων ἐξαίρεσεων, ἐκείνη ἦν ἀπεκάλων ἡ ὀρααία Μάρτακα, ἐγνώριζε κάλλιστα νὰ παρακμίπτῃ τοὺς κοινωνικούς σκοπέλους και διατηρῇ ἑαυτὴν ἀμωμον, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὸ βλέμμα. Εἶχε τὰς παρειὰς κοιλίας, τὸν κορμὸν τοῦ σώματος μακρὸν και ἄχαριν, τὸ στῆθος ὑψηλόν, ἀλλὰ τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἀπελπισίαν αὐτῆς, ἦτο τὸ στόμα της.

Ἡ Μάρτακα οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸν πατέρα της, ἀποθανόντα μῆνας τινὰς ἀπὸ της γεννήσεώς της. Ἡ δὲ μήτηρ της, ἀφοσιωμένη καρδία, ἀλλὰ ψυχὴ ἀδύνατος, ὑπέκυψεν εἰς τὴν θλίψιν, ὅτε ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν θυγατέρα της ψυ-

τῆρ αὐτῆς, διάσημος ἠθοποιός, ἔφερε τὴν Ἄδελίναν εἰς τὸν κόσμον ἐν μέσῳ δύο πράξεων της «Νόρμας», και μωκθάνουσα νὰ ψάλλῃ ἔμαθε και νὰ ὀμιλῇ. Ἐξέκεις ἡ Πάττη ἐγνώριζεν ἐκ στῆθους ἄπην τὸ δραματολόγιον της μητρὸς της, ὀκατέτις ἐλάμβανε μέρος εἰς συνκυλίαις δι' εὐεργετικούς σκοπούς, και ἐξετέλει τὸ ἀνακυκλικὸν ἄσμα της ὑποβάτιδος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὀγδοῦ ἔτους της ἡλικίας της μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου, ἐπιχειρεῖ, μετὰ τοῦ Μαυρικίου Στράκωσκ, ταξείδιον ἀνὰ τὸν κόσμον. Ἡ Ἄδελίνα Πάττη ἦτο ἤδη ἰδιοτρόπος. Ἐσπέρην τινὰ εἰς Κιγκινάτην ζητεῖ παρὰ τοῦ Στράκωσκ μίαν πλαγγόνα· ἀλλ' οὔτοις οὐδὴλως ἐπρόσεξεν εἰς τὴν αἰτησίαν της. ἀλλ' ἔταν ἐπέστη ἡ στιγμὴ νὰ εἰσέλθῃ ἐκ τὴν σκηνὴν ἡ Ἄδελίνα ἀρνεῖται ἐπιμόπως, δηλοῦσα κατηγορηματικώτατα ὅτι δὲν θά ἀνοίξῃ τὸ στόμα πρὶν ἢ λάβῃ τὴν πλαγγόνα, ἡν ἐζήτησεν. Ἐδέησε νὰ τρέξωσιν ἀνὰ τὴν πόλιν ὀλην διὰ νὰ εὔρωσι τοιαύτην και μὲ τὴν πλαγγόνα της. ἀπομάζεσκα τὰ δάκρυά της, εἰσηῖθεν εἰς τὴν σκηνὴν και ἔψαλε θεῖα!

Ὅταν ἡ Πάττη μετέβη εἰς Παρισίους, περὶ τὸ τέλος της Ἀυτοκρατορίας, ἡ φήμη της ἤδη προέτρεχεν αὐτῆς. Τὸ δὲ μετὰ τοῦ κ. Μαρκησίου Δὲ Κῶ συνοικεῖσιν της τῇ ἔδωκε θέσιν ἐν τῇ Αὐλῇ και ἠῤῥησε τὸ γόητρον αὐτῆς. Τότε οἱ θεατρῶναὶ προσέφερον αὐτῇ τὰ ὑπέρογκα ποσά, ἄτινα ἔκοτε συνήθως ἐκέρδιζε, λαμβάνουσα ἀντὶ μιᾶς παραστάσεως 1,000 2,000, 3,000 φράγκων χρυσοῦν. Ἐν Ρωσσίᾳ ἡ ἀνταμιοιβὴ αὐτῆς δι' ἐκάστην παράστασιν ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπώγειον. Ἐν ἀρχῇ ἔδιδον αὐτῇ 7,000 φράγκων καθ' ἐσπέρην, ἀλλ' ὁ Ἄμπε ἐτροπλασίασε τὸ ποσόν, χορηγῆσας αὐτῇ 20,000 φράγκων, ποσὸν μωθῶδες εἰς τὰ οἰκονομολογικὰ χρονικὰ τῶν θεάτρων· ὅτε ὁ λοχαγὸς Μαπλεζέν, ὑπερθεματίσας, ἀνεβίβασε τὸ ποσόν μέχρις 25,000 φράγκων, και ἰδοῦ ἐπὶ τριακονταετίαν ἤδη ἡ Πάττη ἐξακολουθεῖ ἠσύχως ἀναδεύουσα διὰ τοῦ πτύου τὰ τραπεζογοραμμάτια και αὐξάνουσα τὴν περιουσίαν

ἡν ιτεγήνην και παντελῇ στέρησιν παντός εὔγενοῦς αἰσθηματος, πάσης ἡθικῆς, πάσης στοργῆς και δικαιοσύνης, προκειμένου νὰ θιάσῃ εἰς σκοπὸν τινα. Αἱ κατ' ἐξοχὴν πρακτικὰ αὐταί τάσεις της, ἀνεφάνησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς συνοικεσίου μετὰ διπλωμάτου Γάλλου, ὃν ἀπώλεσεν εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον της.

Πρὸς πλῆρη δὲ δυστυχίαν της ἐστερεῖτο χρημάτων, ὡστε ἀκούσασ εἰς ἄνευ κλίσεως συνεχῆς ἀνώτερον ἀξιοματικῶν τοῦ περικοῦ, ὀνόματι Σωδαλ, μάλλον ἡλικιωμένον, ἀλλ' ἰσχυρότερον τοῦ διπλωμάτου κατὰ τε τὴν ὑγείαν και τὸν νοῦν.

Ἄλλὰ βεβαίως ἡ ὀρααία Ρουμανίς ἔφερε τὴν δυστυχίαν εἰς τοὺς συζύγους της, διότι ἡμέραν τινὰ διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ὁ ταγματάρχης ἀπώλεσε τὴν ζωὴν ἐν τῇ μάχῃ της Ὀρλεάνης κατὰ περιστάσεις, αἰτινες παρέμειναν μωστριοῦδες, διότι οὐδεὶς αὐτόπτης μάρτυς ἤδωκ ἡν νῆσι νὰ παράσῃ λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ θανάτου του, ἐπελθόντος συνεπεία φοικώδους πληγῆς ἐπὶ της κεφαλῆς.

Μολοντί οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς γυνὴ εὐαίσθητος, οὐχ' ἦττον ἡ Ρουμανίς ἐφάνη θρηνησασα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔζησεν ἐν πλῆρη ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀπομωρησί, εἰς μικρὸν οἰκίσιον, κητήμα τοῦ μακαρίτου, ἐν ἄψ βίβη τοῦ Βέρων, οὐδένα βλέπουσα και τὴν λήθην ἐπιζητοῦσα.

Ἄλλ' αἰφνης, ἀποτόμως ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἵα, κατὰ τὸ λέγειν αὐτῆς, ἐκπαίδευσιν τελείως τὴν θυγατέρα της. Καὶ πράγματι, ἡ κορασὶς ἔσχε τοῦς καλλιτέρους διδασκάλους· και ἐνῶ ὁ ἀποθανὼν πατήρ της οὐδεμίαν ἀφικῆ περιουσίαν, κατ' ἄγνωστον ὀμως συγκυρίαν, στοργυλον ποσόν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ κατελθόν, εὔρεθη μετὰ τῶν χειρῶν της Μάρτασας.

Ἡ χήρα και ἡ ὀρφανὴ αὐτῆς θυγάτηρ, ἔζων ἀνέτως· ἡ δευτέρα δὲ ἀνακτισομένη καθίστατο τοσοῦτον ὀρααία, τοσοῦτον ἐπαγωγός, ὡστε ἀμέσως ἡ μήτηρ προεμάντευσεν ὅτι εὐρὸ τῇ ἐπεφυλάσσετο μέλλον. Ἄλλως τε και ἡ πειρα ἤδη ἐβόηθῃ αὐτὴν εἰς τὰς σκέψεις της ταύτας, ἀναγνωρίσασα ἐκ πολλῶν ἀποτυχίων ὅτι οἱ Παρίσιοι δὲν ἦσαν ἡ Ρουμανία. και ὅτι εἶχε πολὺ βασισθῇ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου αὐτῆς ἐπὶ της ἰδίαις νοημοσύνης και της ἡλιθιότητος τῶν ἄλλων.

αυτῆς, ανερχομένην εἰς εἴκοσιν ἑκτομμύρια φράγκων.

Εἰς Βουένος—“Αὔρες ἀνημερίθη ἀντὶ 30,000 φράγκων χρυσῶν καθ' ἑσπέρην καὶ ἐν Μίντε—Κάρλο λαμβάνει ἐν μυθῶδει συγκρατάσει, ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέρην 10,000 φράγκων, ἀποδίδουσα χιλιάδας τινὰς καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ρολέτας. Ἀλλὰ τὸ ποσὸν τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων διὰ τεσσαρὰς παρκατάσεις μόνον δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητον, ἐνῶ ἡ Πάττη πρὸ τεσσάρων ἡδὴ αἰῶνων, δὲν ἤλλαξε τὸ δραματολόγιον αὐτῆς Ἀμερικανῶσα ἐν ἰδρύθη νέον εἶδος Μελοδραμάτων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βάγνερ, τοῦ Μπέριλιζ, καὶ τοῦ Ρέγερ, ἐκεῖνη παρκατένει πιετῇ τῷ Δονιζέττη, Ρωσίνη καὶ Βέρδη. Δὲν ἐγκαταλείπει τὰς τριολίξας, τὰ θούρια, καὶ τοὺς ζωηροὺς τόνους, ἔστω καὶ ἀπρηχαιωμένους, καὶ παρημακάτους, διότι οὐδέποτε ὑπῆρξε τραγική, ἀλλ' ἀπλῶς ἀριστοτέλεια· καὶ μετὰ τὴν γενικὴν ἀνατροπὴν τῆς καλαισθησίας, μετὰ τὸ ἤδη παρκατεῖραν ρεῦμα ὕλην ἐκείνην τὴν Ἰταλικὴν ἐλαφρότητα, ἡ φήμη τῆς Πάττη δὲν ἐκλονίσθη, ἡ προσωπικὴ αὐτῆς αὐθεντία δὲν ὑπεχώρησεν, οὐδ' ἡ δρᾶσις αὐτῆς ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ.

Ὅταν ἡ Ἀδελίνα ψάλλῃ καὶ ἀκόμη ἔταν δὲν ψάλλῃ καὶ ἔταν πιζῆ ἐν παντομίμα, διαμφοισθητοῦν τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ θέσεις, με ἴσον βᾶρος χρυσοῦ. Τίς θὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο; Πῶς τὸ πλῆθος, τὸ συνήθως τοσοῦτον εὐμετάβλητον, τοσοῦτον ἀχάριστον, ἀπέκνυτι ἐκείνων, οἵτινες τὸ ἔθελξαν, ἐπιρυλάσσει αὐτῇ τοιαύτην διερκετὴ πίστιν, μακρὰν καὶ ἀκράδαντον; Δικαίᾳ ἡ Πάττη ἀπολαύει προνομίου, οὐκ ἴσως δὲν ἀπῆλυσαν ἡ Κράους, ἡ Δουπρέζ, ἡ Φακλόν, αἵτινες ὑπῆρξαν τελειότερα καὶ θελκτικώτερα αὐτῆς; Τοῦτο εἶναι αἰνιγματικὸν ἐπιμένω δὲ νὰ φρονῶ ὅτι μυστηριώδης τις δύναμις ἐπέβλεψε καὶ καθοδήγησε τὸ στάδιον τῆς Ἀδελίνας.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ στάδιον τοῦτο εὐρίσκειται περὶ τὸ τέρμα του, διότι ἡ Πάττη ἔζησε καὶ δικαιοσύνη διὰ τοῦ ἰδιόζοντος

θελγήτρου τῆς φωνῆς αὐτῆς τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν ἡ φωνὴ αὐτῆ θὰ καμφοθῆ, οὐδὲν θὰ ἐναπομείνῃ τῇ Πάττη.

Ἦδη προσεγγίζει περὶ τὸ τέρμα τοῦτο οἱ ἀνιόντες φθόγγοι καθίστανται τραγεῖς, οἱ κατιόντες ὑπόκωφοι, καὶ οἱ μεσαῖοι παρελελυμένοι, μετ' ὀλίγον δὲ θὰ σημάνη ἡ ἀποχώρησις καὶ ἡ Πάττη θὰ ἀποχωρήσῃ πρὸς ἀνάγκυσιν ἐν τῷ μαγικῷ αὐτῆς ἀνκτύρῳ τοῦ *l'air-g Nos* ἐν Σκωτία, ἔνθα θὰ διέρχηται τὰς ὥρας αὐτῆς, θωπεύουσα τὸ εὐνοούμενον κυνάριον τῆς, ὑπερ ἀκλύπτει δι' ἀδραμάντων, ὅπως τρανώτερον ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὴν τρυφερότητα τῆς ἢ θὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν Ἀπομνημονευμάτων αὐτῆς, ἢ θὰ ὑπαγορεύῃ αὐτᾶς τὸν κ. Νικολίνην

Μαρία Βρισόν

**ΧΗΜΙΚΟΝ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ
ΙΡΙΣ Γ. ΝΟΜΙΚΟΥ**

11 Ὅδος Ἀθηναίων παρὰ τὴν ἁγίαν Εἰρήνην 11
Τὸ νεοσώστατον τοῦτο βαφεῖον εἶναι ἐρωδιασμένον μὲ μηχανάς, συσκευὰς καὶ χημικὰς βεφαίας τόσον τελείας, ὥστε καὶ τὰ σπανιώτερα τῶν χρωμάτων νὰ ἀποδίδῃ ἐντελέστατα. Δὲν βλάπη μόνον φορέματα, ἀλλὰ καὶ χειρόκτια, καὶ περὶ πέλων καὶ ἀραχνοειδῆ ὑφάσματα καὶ τάπητας καὶ ἀνδρικὰ ἐνδύματα, καὶ βιμδακερὰ ἔτι ὑφάσματα. Τὰ βαφόμενα παραδίδει ἐντέλως καινούργη, ἔστω καὶ ἐν ἡσάν πολὺ μεταχειρισμένα καὶ παλαιά. Καθαρίζει δὲ ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα φορέματα, γάντια, ταινίας, τριχαπτα, ἀποδίδον τὴν πρώτην λαμπρότητα. Ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελίας μοναδική, προθυμία τῆς ὑπηρεσίας μεγάλῃ καὶ τιμαὶ συγκαταβατικώταται. Δέχεται ἤδη πρὸς βεψισμόν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀναλαμβάνει δὲ τὴν ἀπύστολὴν αὐτῶν ταχυδρομικῶς.

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ**

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὅδος Σταδίου ἀριθ. 45

Δέρματα ἐλλεικτά, τέχνη καὶ καλαισθησία εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμη εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἕτι ὁ ἠαριστίνος Ριννὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

V

Ἡ αἴθεσσα τῆς Εὐγενίας Σωδάλ, ἡ μάλλον τῆς μητρὸς αὐτῆς, διότι ἡ Ρουμανίς εἶχεν ἐπεφυλάξει δι' ἑαυτὴν τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου, ἐν τῇ κοινῇ αὐτῶν ὑπάρχει, ὡμοίως μάλλον πρὸς αἴθουσαν εὐπύρων ἀστώων ἢ ἡθοιοῦ. Ἐν τούτοις, ὅτε ὁ Πατρίκιος καὶ ὁ μουσικός εἰσήλθον, τὰ ἄνεθ τὰ στολίζοντα τὴν αἴθουσαν ταύτην ἀνέμνησαν τῷ Ἀντωνίῳ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προτεράλας. Ἡ λοιπὴ διακρίσισις τῆς αἰθούσης δὲν ἀπετελεῖτο ὑπὸ πολυτελῶν ἐπιπέλων, οὔτε ὑπὸ μικροκοσμικῶν λεπτῆς καλαισθησίας, ἀλλὰ πάντως εἶχεν ὕψος ἐπιβάλλον καὶ αὐστηρόν. Ἡ ἐνδουμασία τῶν δύο γυναικῶν ἐφαίνετο ἐπιζητούσα τὴν ἀποπλάνησιν καὶ τοῦ μάλλον διαρακτικοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἡ δεσποινίς Σωδάλ ἔφερεν εὐθῆτα ἐκ μαλλίνου σκεριῦ ὑφάσματος, ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ σώματος τελείως ἐπαρμολογμένων ἐκείνων σχημάτων, ἅτινα ὁ Ἀγγλικὸς σαρμός εἰσήγαγεν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὑποδήματα μετὰ γονδρῶν πελμάτων. Ἡ μήτηρ τῆς τοῦναντίον, με φυσιογνωμίαν καταδωλημένην καὶ στάσεις ναυχελεῖς, φέρουσα ἀπερίττω, προσκολλημέναν ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς τὰς πτυχώσεις τοῦ περικορμίου αὐτῆς, καὶ λεπτὰς ὀδαλίσσης ἐμβάδας, ἐφαίνετο παρὰ τὸ πλεῖρον τῆς πλήρους σφρίγγος θυγατρὸς τῆς, ὅτι ἐκεῖνη μάλλον εἶχε ψάλει τὴν προτεράλαν τὰς πέντε πράξεις τοῦ Μελοδράματος τοῦ Κωνσταντίνου.

Τὸ μαλθακὸν αὐτὸ ἄτομον ἀνηγέρθη ἀποτόμως, βλέπουσα τὸν Γοδεφρουᾶ συνοδουμένον ὑπὸ ἀγνώστου προσώπου. Ἀλλ' ἄμα ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα Ὁ Φάριε, ἡ περιεργειὰ τῆς μετεδλήθη εἰς δυσπιστίαν. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πᾶσαι αἱ μηχανορραφαὶ αὐτῆς ἔτεινον εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὸ κενὸν, ὅπερ ἀφῆκεν ὁ ἀπὸν αὐτῆς φίλος, οὐκ ἴσως ἐγνωρίζε τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ τοῦ ὁποιοῦ ἢ ἀπότομος ἐπᾶνοδος οὐδὲν ἴσως ἔχρησθησαν αὐτῇ.

Ἐνῶ ὁ Γοδεφρουᾶ συνωμιλεῖ μετὰ τῆς προστατετομένης του, ἡ μήτηρ

(ὀκτωβρίου)

Τότε συνήντησε τὸν Γοδεφρουᾶ. Οὗτος ἀπομονωθείς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πατρικοῦ, ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, ἔνεκα τοῦ περὶ αὐτὸν κενοῦ ἐνῶ ἡ κ. Σωδάλ ἐφαίνετο ἐξαντλησασα καὶ τὰ τελευταῖα λουδοβίκεα, δι' ἣν εἶχε ζήσει τόσον εὐμαρῶς ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον, ἐν τοιαύτῃ συγκυρίᾳ μονώσεως συνινηθήσαν καὶ συνεδῆσαν. Ἡ κυρία Σωδάλ πολλὰκις ἤκουσεν ἐπιαινουμένην τὴν φωνὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι πᾶς καλλιτέλης θὰ ἦτο εὐτυχῆς βλέπων, ἀκούων καὶ καλλιτεργῶν τὸν ἐξάισιον ἐκείνων λάρυγγα ὅστις ἔθελε ἐν πρώτοις καὶ τὰ ὅσα τοῦ Γοδεφρουᾶ. Εἰς τοὺς πρώτους φθόγγους, οὗς ἀνέμειλψεν ἐκεῖνη, ὁ Ἀντωνίος διανοήθη ὅτι ὁ κλωδὸς τοῦ Κωνσταντίνου δὲν εἶχε φιλοξενήσει πολλὰς τοιαύτας ἀηδόνιας.

Εἰς ἕν νεῦμά του, τὸ γυμνάσιον τοῦτο τῆς Μουσικῆς, ἀνέωψε τὰς πύλας του πρὸς ἐκείνην, ἢ ὁ ἐξοχος μουσικοσυνθέτης προεμάντευεν ὡς ἀπαράμιλλον αἰοῖδὸν τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ ἄνευ τῶν ὑπολογισμῶν τῆς τε Τύχης καὶ τῆς κυρίας Σωδάλ.

— Ἡ κόρη μου νὰ ψάλλῃ εἰς τὴν Κομφιδίαν; ποτέ! Εἰς τὸ Μέγα Μελοδραμα... καὶ πάλιν βλέπομεν...

Μυλίας δ' ἔτρεψε τὴν σκέψιν ταύτην, καὶ ἐνῶ ἄλλοι ἐδίδασκον μουσικὴν εἰς τὴν Εὐγενίαν, ἐκεῖνη ὑπέθαλπεν ἐπιτέλως παρὰ τῷ Γοδεφρουᾶ τὸ αἰθεῖμα τῆς οἰλοδοξίας. Ἐκπλαγείς τὸ πρῶτον ὁ νεαρὸς μουσικὸς διὰ τὸ παράδοξον τῶν ἰδεῶν τῆς, μετ' ὀλίγον εὐγνωμόνῃ τῇ ψιλῇ ἐκείνῃ, ἤτις εὐρασε καὶ τὴν σκηναὴν εἰς τοῦ Μεγάλου Μελοδράματος; μικρὰν δι' ἐκείνον, συνεπῶς δὲ καὶ διὰ τὴν κόρην τῆς. Αὐτὴ συνεκράτησεν ἀκλόνητον παρὰ τῷ Γοδεφρουᾶ τὴν ἰδέαν τῆς συνθέσεως τοῦ Κωνσταντίνου, δι' οὗ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ θέατρον τοῦ μελοδράματος; με πρωταγωνίστρια τὴν Εὐγενίαν, διὰ τὴν ὅποίαν εἶχε γράψαι τὸν πρῶτον ρόλον.

Ἴδου ποῦ ὑπῆρξε τὸ ἀληθὲς αἶτιον τῆς ὑψίστης αὐτοῦ ἐπιδόσεως πρὸς τὴν μεγάλην τέχνην, ἤτις τοσοῦτον συνετάραξε τὸν κόσμον καὶ τοσαύτας διηγερεν εὐμενεῖς καὶ δυσμενεῖς κρίσεις, ἃ τὸ μέλλον ἐμελλε νὰ ἐδραϊώσῃ.